

# De drets i de deures

*M'han suggerit que seria una bona aportació al present número de "Ronçana" un article que parlés dels principis que fonamenten una nació. Penso que l'article publicat al número 70 del Butlletí de Puiggraciós respon a aquesta invitació perquè el vaig escriure precisament pensant que, enmig de tanta xerrameca d'opinions i provocacions, de respostes airades i de comentaris sorneguers... cal precisament recórrer als principis que, ben assentats, ens permeten avançar sense trontollar. Això és el que intentava esbossar en aquell article, el qual us ofereixo amb un apèndix nou.*



**Un clam per la història:** "Jo també era a la manifestació!". Enmig de la marea humana del meu Poble em sentia amb el cor arborat com no ho havia experimentat mai. Al llarg de la vida gairebé sempre havia argumentat contra corrent a favor dels drets del meu Poble i de tots els pobles del món constrets per potències hegemòniques i uniformadores i, finalment, anava enmig del Poble i em sentia conduït i acompanyat per una multitud mai no imaginada de germans, amb qui compartia l'expectativa més noble que es pugui formular.

A l'endemà el President democràticament escollit pel nostre Poble parlava serenament i clarament, explicava que Catalunya és una nació i que, si algú no s'ho creia, no hi havia res millor que preguntar-ho als ciutadans, ja que en democràcia és el millor que es pot fer.

**El M.H. President de la Generalitat**, en el seu discurs adreçat als polítics i una classe influent que no sol entendre res més que la força dels vots i, que quan els parlen de la unitat i la dignitat de la llengua catalana, no escolten ni el poble, ni els savis, ni els filòlegs..., per tal de clarificar si Catalunya és o no una nació, va apel·lar a la resposta democràtica del poble. No li ho retrec, però no és exacte, ja que el dret a la pròpia identitat i a la llibertat no prescriu si el poble com a tal no hi renuncia, si no fos així, n'hi hauria prou d'envair un poble fins que els invasors fossin més que els nadius –com la Xina està fent al Tibet– per tal d'arrabassar-li el dret de ser nació amb un gest que, en lloc de ser democràtic, seria una mala passada.

**- Què és una Nació?** -Hi ha un corrent de pensadors, o de filosofia política, entre els quals despunta el Dr. Carles Cardó (1884-1958), i del qual n'és deutora "Arrels Cristianes de Catalunya" (Pastoral dels Bisbes de la Conferència Episcopal Tarraco-nense, de 1986), pensament filosòfic que afirma que una comunitat humana és nació quan reuneix aquests elements:

**1.- Uns elements, podríem dir-ne materials**, que d'una banda constitueixen la base que sosté la nació:

**1.1.-** Ha d'haver viscut i viure en un territori comú (potser només hi ha l'excepció del poble jueu que ha viscut tant de temps a la diàspora).

**1.2.-** Ha de tenir una història pròpia. Viscuda comunitàriament com qui construeix un projecte que perdura en el temps.

**1.3.-** Ha de disposar d'una cultura pròpia diferenciada de les seves nacions germanes o veïnes: llengua i literatura, folklore, art en les diferents disciplines, tradició de dret públic i privat...

**2.- Uns altres elements, podríem dir-ne espirituals**, que d'una altra banda la configuren, la fan ser:

**2.1.-** Els seus fills han de tenir consciència comuna de constituir aquesta nació.

**2.2.-** Els membres d'aquesta comunitat han de compartir la voluntat ferma i decidida de seguir essent nació en els bons temps i en les maltempades.

**3.- I capacitat econòmica per a sostenir-se.** Més recentment, els pensadors s'han fet la pregunta: ¿com una comunitat humana podria ser una nació si, malgrat complir tots aquests requisits, no fos capaç de crear treball per la seva població i alimentar-la i donar vida als seus fills sense haver de dependre d'altres empreses o nacions forasteres a la seva realitat?

**En conclusió:** Una cosa és "ser una nació", que no vol dir que tots els col·lectius humans ho siguin; i l'altra és que el "dret a ser nació" depengui d'una votació. Ser nació és una realitat anterior als drets democràtics dels ciutadans. I també és veritat que una nació no es pot escindir d'un estat polític sense l'acord democràtic de la majoria dels fills d'aquesta nació que es vol escindir (fins ara súbdits d'aquell estat). Dels súbdits de l'estat polític que no pertanyen a la nació que es vol escindir no cal parlar-ne perquè no tenen res a veure-hi, ni a dir-hi.

**El Poble Català**, tenim tot el que ens cal, només ens falta fer-nos-ho valer. Hem de defensar el que som, talment que no se'ns puguin resistir, que no puguin confondre'ns amb autoritarismes molt arrogants però buits de raons, ni rutines malèvols, ni espolis traïdors, ni atacs a la nostra consciència o descrèdit de la nostra voluntat.